

รู้ความจริง

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺสโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองกกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ชมราวาสบรรลุลหกรรมตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป ดำรงตนอย่างไร”

กราบนมัสการหลวงพ่อกุศลอย่างสูง ลูกมีปัญหาธรรมที่อยากจะถามแบบจริงจัง
ครับ

๑. บุคคลคู่ที่ ๑ การดำรงตนในเพศฆราวาสเหมือนปกติกคนทั่วไปในศีล ๕ ศีล ๘ ไร่
หรือเปล่าครับ

๒. บุคคลคู่ที่ ๒ ถ้ามีวาสนาบารมีมากพอที่จะบรรลุได้ จะดำรงตนเหมือนข้อที่ ๑.
หรือเปล่าครับ

๓. บุคคลคู่ที่ ๓ ถ้าคนคนนั้นมีวาสนาบารมีมากพอที่จะทำได้ตั้งแต่ในเพศฆราวาส
แต่ดำรงตนเหมือนข้อที่ ๑. ไร่หรือเปล่าครับ

๔. ชั้นสูงสุดไม่ขอก้าวถึง พอรู้ว่าอยู่ในเพศฆราวาสไม่ได้ ต้องบวชอย่างเดียว
ที่ถามมาเพื่อรู้ไว้เป็นคติธรรมครับ และเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ลูกไม่มีเจตนาหลบ
หลู่ใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อคลายสงสัยมานานมากครับ

ด้านสมาก็ดำเนินตามขั้นตอนและแนวทางคำสอนพ่อแม่ครูอาจารย์อย่างเคร่งครัด
ก็พัฒนาขึ้นทุกๆ ด้านครับ เริ่มที่จะรู้เฉพาะตนเองขึ้นเรื่อยๆ ครับ กราบขอบพระคุณอย่างสูง

ตอบ : อันนี้พูดถึงบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ อันนี้เป็นอริยสังขเป็นสังขจะเป็นความจริง
เป็นสังขจะเป็นความจริง เป็นอกุศลธรรม เป็นอกุศลธรรมในพระพุทธศาสนา

เวลาในพระพุทธศาสนามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เวลาเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เวลาแสดงธรรมจักขุ ไป พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม สัจธรรม สัจธรรมอันนั้นไฉน

ในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธศาสนามีพระอรหันต์มากมายมหาศาลในสมัยพุทธกาล ในสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไนบ้านหนองผือ ยายกั้งมองไปที่วัดหนองผือ มันสว่างไสวนะ มีดาวดวงเล็กดวงใหญ่ มีครูบาอาจารย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นที่เป็นพระอรหันต์ มีลูกศิษย์ลูกหาที่ประพฤติปฏิบัติมา มันมีเพชรนิลจินดา มีคุณธรรมประดับไว้ในศาสนา

พระพุทธศาสนามีคุณธรรม สิ่งที่เป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้าใครทำความเป็นจริงได้ อย่างไรมันจะได้ผลอย่างนั้น ถ้าได้ผลอย่างนั้นไฉน นี่ไฉน ไม่ใช่ศาสนาว่างเปล่า ไม่ใช่ศาสนาที่ไม่มีคุณธรรม ไม่ใช่ศาสนาที่ไม่มีสิ่งใดเป็นความจริง

มันมีความจริงของมันอยู่แล้ว ถ้ามีความจริงอยู่แล้ว บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันมีอยู่ในพระพุทธศาสนา เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย ลัทธิศาสนาอื่นไม่มี ถ้าศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน สุภัททะที่มาถามไฉน “ศาสนาไหนดีกว่าดี ศาสนาไหนดีกว่าดี”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล”

ไม่มีมรรคคือไม่มีสัจจะเป็นความจริง ไม่มีอริยสัจ ไม่มีผลหรอก

ฉะนั้น เวลาผู้ถามถามเสร็จแล้วให้พระอานนท์บวชเลย เธอบวชเลย บวชเสร็จแล้วให้ประพฤติปฏิบัติเลย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานคืนนั้น สุภัททะก็ได้เป็นพระอรหันต์องค์สุดท้ายที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้สั่งสอนเอง

นี่ไฉน นี่พูดถึงว่ามันเป็นความจริง มันเป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้ามันมีความจริงในพระพุทธศาสนา ถ้าเราคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันมีความจริงของมันถ้าคนทำได้ไฉน

แต่ผู้ถามถามก็คิดว่า ถ้าเราทำไปแล้ว เราเป็นฆราวาส เราได้เป็นโสดาบัน ได้เป็น สกิทาคามี ได้เป็นอนาคามี ได้เป็นพระอรหันต์ เราจะดำรงชีพเป็นฆราวาสได้หรือไม่ หรือเรา ต้องไปบวชเป็นพระ โอ้ย! มันวิตกกังวลไป

ไม่ต้อง ทำให้ได้ก่อน ทำขึ้นมาเลย เป็นพระโสดาบัน เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามีใน หัวใจ มันเป็นเองไง

เวลาหลวงตาท่านถามนะ ลูกศิษย์มาถามท่านมากเลย จะเป็นอย่างนั้นๆ

ท่านบอกเลย ท่านไม่เห็นต้องถามใครเลย

มันมีผู้ที่ปฏิบัติแล้วหลงว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ แล้วก็ไปถามหลวงตาว่า “ดิฉันเป็น พระอรหันต์แล้วค่ะ จะให้ดิฉันทำอย่างไรคะ”

ท่านตอบกลับนะ “เราไม่เห็นถามใคร”

พระอรหันต์ไม่เห็นต้องถามใคร มันเป็นปัจจุัตถ์ เป็นสันทิฎฐิโกใช้ไหม เรามีเงินอยู่ หนึ่งล้าน เราต้องไปถามใคร เราต้องเอาเงินล้านหนึ่งแล้วก็ไปถามเพื่อนๆ เฮ้ย! เงินล้านนี้ทำ อะไรดี

เงินล้านหนึ่ง มีใครเอาเงินแล้วก็ไปเที่ยวถามเพื่อนๆ ไหมว่าเงินของฉันจะทำ อย่างไรๆ มันเก็บไว้มิด มันไม่ให้ใครเห็นเลย มันกลัวเขายืม มันกลัวเขาขอแบ่งปัน มันเก็บ ในตู้เซฟฝากธนาคาร มันเก็บมิดเลย ไม่ให้ใครเห็นเลยเวลาถ้ามีเงินล้าน

นี่ก็เหมือนกัน เราจะบอกว่า อย่าวิตกกังวล วิตกกังวลมันก็เป็นห่วงเป็นใยนะ

โอ้โฮ! ตอนนี้อย่าเป็นทางโลกนะ เราก็มืดรอบครัว เราก็มืดหน้าทีรับผิตชอบ ถ้าเรา ปฏิบัติไปแล้วถ้าบังเอิญเราเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้วเราจะทำอย่างไร โอ้ย! มันเป็นทุกข์เป็น ร้อนไปหมดเลย

ถ้าเป็นทุกข์เป็นร้อนอย่างนี้วางไว้ ทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมาแล้ว ถ้า เป็นคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ นะ มันเป็นในหัวใจ

เวลาเป็นคู่ที่ ๑ ละสักกายทิฎฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ละสังโยชน์นั้นะ คนนะ ละ สังโยชน์ออกไปจากหัวใจ เวลามันขาด สังโยชน์ขาดไปจากใจ มันกังวลกลางหัวใจนะ

คนคนหนึ่งเกิดมา อย่างพวกเราทุกคน เราสงสัยเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใหม่ สงสัยทุกคน สงสัยใหม่ เทวดา อินทร์ พรหมมีใหม่ สงสัยทุกคน แล้วสงสัยว่าเราเกิดมาจากไหนใหม่ สงสัยทุกคน

แต่เวลาถ้ามันพิจารณาของมันไปนะ เวลาสังโยชน์มันขาด โอ้ย! มันรู้เลยว่าอีก ๗ชาติ อีก ๗ ชาติเท่านั้น มันไปสงสัยอะไร แล้วเวลาปฏิบัติไปสังโยชน์มันขาดไปนะ ปฏิฆะ กามราคะอ่อนลง นี่พระสภิกาคามี นี่คู่ที่ ๒ เวลาคู่ที่ ๓ ปฏิฆะ กามราคะขาดไปเลย ไม่เกิดอีกแล้วในกามภพ คือถ้าเป็นพระอนาคามีเกิดบนพรหมอย่างเดียว ไม่เกิดอีกแล้ว ตั้งแต่เทวดาลงมาไม่เกิดอีกแล้ว

แล้วถ้ามันพิจารณาไปถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์นะ หหมดเลย พ้นจากวัฏฏะ วิวัฏฏะ ที่บอกว่าธรรมะเหนือธรรมชาติ เหนือธรรมชาติคือเหนือวัฏฏะ เหนือการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นี่เหนือธรรมชาติ เหนือหมด เหนือทุกอย่าง วัฏฏะหมดแล้ววางธรรมชาติไว้ตามความเป็นจริงใจ

อันนี้รู้ธรรมชาติ เราเป็นธรรมชาติ เราก็คือส่วนหนึ่งของอันนั้นสิ

เรารู้ธรรมชาติทั้งหมด รู้ข้อเท็จจริงทั้งหมด แล้ววางมันไว้ตามความเป็นจริง ไม่เกี่ยววางไว้เลย เหนือหมดทุกอย่าง เวลาเหนือหมดเป็นอย่างนั้นนะ นั่นนะเป็นความจริง เป็นข้อเท็จจริง ถ้าเป็นข้อเท็จจริง

รู้ความจริงแล้วจบ รู้ความจริงแล้วนิ่ง รู้ความจริงแล้ว เวลาหลงตา เวลาครุบา อาจารย์นะ ท่านบรรลุธรรมแล้วท่านจะบอกเลย เอ๊ะ! จะไปพูดให้ใครฟังได้หนอ ถ้าพูดไปเขาก็จะหาว่าเรบ้า

ทุกคนก็คิดว่าจะหาว่าเรบ้า เพราะมันลึกซึ้งยิ่งกว่าที่เรานึกคิด แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติธรรมวินัยก็เป็นอย่างนั้นนะ เป็นตั้งแต่บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ เป็นความจริงอย่างนั้น แล้วเราไปศึกษาความจริงอย่างนั้นแล้วเราก็คุ่นชินใจ

ในชาวพุทธเราก็คือศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ทางทฤษฎีทุกคนก็เข้าใจได้ใจ แล้วก็เอามาวิเคราะห์หิวจิบ แล้วผู้ที่มีอำนาจวาสนาบารมีอย่างเช่นหลวงปู่

เสาร์ หลวงปู่มี ปัญญาท่านมหาศาล ท่านกว้างขวาง ท่านก็อธิบายได้แยกแยะไป แล้วเราก็ไปศึกษา

คุณ เจ้าคุณอุบาลีฯ เทศน์ของเจ้าคุณอุบาลีฯ ในประเทศไทยที่ท่านจดจำไว้ ใครไปอ่านแล้วมันลึกซึ้ง เวลาท่านเทศน์ขึ้นมา เราก็ไปศึกษาอย่างนั้น ศึกษาอย่างนั้นไง แต่ถ้ามันศึกษาแล้วมันขยายความไป ขยายความไปมันก็เป็นเรื่องโลกทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมา เห็นใหม่

ฉะนั้น บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ที่เขาถามว่ามันเป็นเช่นนั้นใช่ไหม

รู้แล้วเจียบ รู้แล้วเขานิ่ง เขาไม่พูดหรอก เพราะมันเหนือโลกไป

ไอ้ที่จะรู้อย่างนั้น ข้อที่ ๑. ข้อที่ ๓. ข้อที่ ๔. รู้อย่างนั้น

แต่เราพูดถึงว่า ถ้ารู้จริง นิ่ง ถ้ารู้จริง ความรู้จริงมันจบ แล้วจบแล้วนะ มันเหนือโลกเหนือสังสาร แล้วเขาไม่เอามาพูดพร่ำเพรื่อด้วย เว้นไว้แต่ครูบาอาจารย์ ท่านธมฺมสากัจฉา

คำว่า “ธมฺมสากัจฉา” นะ เวลาเราพิจารณาธรรมๆ อย่างเช่นหลวงตาท่านก็พิจารณาของท่าน แล้วท่านอยู่กับธรรมนะ ท่านอยู่กับธรรม หมายความว่า เวลาท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาของท่าน ท่านบอกเลย กิ่งก้านของธรรมเอามาพิจารณา เอามาพิจารณาเป็นข้อธรรมๆ ท่านพิจารณาของท่านไปด้วยความเพลิดเพลิน วิหารธรรม มันเป็นเครื่องอยู่ เป็นวิหารธรรม

แล้วเวลาหลวงปู่ลี อาจารย์สิงห์ทอง ครูบาอาจารย์ท่านสนทนาธรรม แล้วท่านมาแยกแยะไป เพราะพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล สุขวิปัสสโกเป็นอย่างไร เตวิชโชเป็นอย่างไร แล้วพระอรหันต์แต่ละชนิดๆ เป็นอย่างไร ท่านคุยกัน ท่านสนทนากันให้มันแตกฉานมันแยกแยะออกไป

เพราะของเรา เราทำของเราด้วยความชำนาญของเรา เราก็ทำความชำนาญของเราใช่ไหม ความชำนาญของบุคคลอื่นเขาทำอย่างนั้นใช่ไหม มันก็เหมือนกับทางวิชาการเป็นอีก

แขนงหนึ่งๆ แล้วมาสนทนากันๆ มันก็ทำให้แตกแยกแยะไป โอ้ย! มันยังมีหัตถ์จรรยๆ เวลา
เขาสนทนาธรรมกันเขาสนทนาอย่างนี้ เขาสนทนาธรรมเป็น**ธมฺมสากัจฉา** เป็นมงคลชีวิต

แต่ของเรา เราฟังเทศน์ เราก็ก็น่าสนทนาธรรมนั้นแหละ แต่ฟังแล้วกึ่งๆ แต่ก็ยัง
ดี ยังดีที่ว่ามันมีร่องมีรอยให้เราได้ศึกษา มีให้เราทำให้เป็นความจริงของเราไป ถ้าเป็นความ
จริง รู้ความจริง ความจริงเป็นอย่างนั้น พระพุทธศาสนามีคุณธรรมอันนี้

ไม่ใช่ศาสนาว่างเปล่า ไม่ใช่ศาสนาที่ไม่มีเหตุมีผล ไม่ใช่ศาสนาที่พอทำเป็นพิธี พิธี
ลัทธิศาสนาอื่นเขาทำพอเป็นพิธี พอทำเป็นที่ฟัง พอทำเป็นที่เครื่องอาศัย

แต่พระพุทธศาสนา**นะ** ทำเพื่อปลดปล่อยเลย ทำเพื่อหัวใจเป็นอิสระ นี่ไง
เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือทุกอย่าง วิวัฏฐะ หักออกไปจากวัฏฐะเลย นี่เป็น
ข้อเท็จจริง

จะนั้นบอกว่า คู่ที่ ๑ เป็นอย่างนี้ คู่ที่ ๒ เป็นอย่างนี้ อันนั้นเป็นความคาดหมาย เป็น
ความคาดหมาย แล้วความคาดหมายไปแล้ว เวลาพูดไปแล้วคาดหมายไปต่างๆ เห็นไหม

จะนั้น บุคคลคู่ที่ ๑ จะเป็นฆราวาสต้องมีศีล ๕ ศีล ๘ หรือไม่

ฆราวาสก็เป็นฆราวาส ถ้ามันมีคุณธรรมแล้วอันนั้นจะเป็นอริยบุคคล ถ้าคู่ที่ ๒ คู่ที่
๓ คู่ที่ ๔ อันนั้นปฏิบัติไปแล้วรู้หมด

แต่ถ้าพูดเป็นกรอบแล้ว เดียวก็เอาแล้ว แล้วจะมีว่าต้องอย่างนั้นๆ ใครละเอียดกว่า
ใคร ใครกว้างแคบกว่าใคร

อันนั้นไ้กว้างแคบละเอียดนั้นเป็นเรื่องหนึ่งนะ เรื่องจริง ๆ อริยสัจ เรื่อง
จริง ๆ เวลาปัญญามันหมุนนะ เรื่องจริง ๆ เวลามรรคญาณที่มันชำระล้างกิเลส ตรง
นั้นนะสำคัญ สำคัญที่ว่ามรรค ๘ มันเป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องดีงามแล้วตัวเองโดยชอบ
ความชอบธรรมในการประพฤติปฏิบัติ ความชอบธรรมใหม่มรรคนั้นแหละสำคัญที่สุด

ถ้าอันนั้นขึ้นมาแล้วนะ ไ้ที่ว่านี่เป็นคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ นั้นจบเลย จบ จะนั้น
บอกว่า รู้ความจริงแล้วจบ

ฉะนั้น คำถามนะ “ถามมาเพื่อว่าเป็นคติธรรม เป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ไม่มีเจตนา
ลบหลู่ใดๆ ทั้งสิ้น”

เจตนาส่วนเจตนาอันหนึ่งนะ อันนั้นเป็นส่วนหนึ่ง

“แต่ด้านสมาริก็ดำเนินตามขั้นตอนและแนวทางคำสอนพ่อแม่ครูอาจารย์เคร่งครัด
ขึ้น พัฒนาขึ้นทุกทีทุกครั้งทุกด้าน เริ่มรู้เฉพาะตน”

ทั้งหมดก็ดี ดีตรงนี้ “เริ่มรู้เฉพาะตน” เริ่มรู้เฉพาะตนเองขึ้นมาเรื่อยๆ ใจ เริ่มรู้เฉพาะ
ตนก็ประสบการณ์ของตนใจ เริ่มรู้เฉพาะตนแสดงว่าจิตมันดีขึ้นไป จิตนี้เราพัฒนา

เวลาเราศึกษา ศึกษาด้วยสมอง ศึกษาด้วยสัญญา สัญญาคือการวิเคราะห์วิจัย แล้ว
เดี๋ยวก็ลืม เดี่ยวก็ทบทวนอย่างนั้นนะ นี่คือสูตรมยปัญญา ปัญญาเกิดจากการศึกษา เวลาเรา
ศึกษามากน้อยขนาดไหน

หลวงตาเวลาท่านจะประพฤติปฏิบัติท่านก็ตั้งเป้าไว้ที่หลวงปู่มั่น เวลาไปหาหลวงปู่
มั่น หลวงปู่มั่นบอกเลย “มหา มหาเรียนมาจนถึงเป็นมหานะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมากนะ เก็บใส่ในลิ้นชักสมองไว้

เพราะใครศึกษา คนนั้นศึกษาแล้วก็มีความรู้ มีความรู้แล้วสิ่งนั้นถ้ามาปฏิบัติแล้ว
กิเลสมันอาศัยความรู้ที่นั่นนะคอยพลิกแพลงเอาชนะหัวใจเราตลอดเวลาใจ เอาความรู้ที่
การศึกษาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ใส่ลิ้นชักในสมองไว้ แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา แล้วเรามาประพฤติปฏิบัติของเรา
เวลาปฏิบัติของเราถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ความจริงของเรา ความจริงของเรา กับสิ่งที่
ศึกษาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา มันจะเป็นอันเดียวกัน”

คำว่า “อันเดียวกัน” คือธรรมะสัจจะความจริงอันนั้นกับการปฏิบัติจริงในใจของเรา
มันเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกัน การยืนยันการศึกษาที่ว่าเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว แล้วเวลาปฏิบัติของเราไปเป็นความจริงแล้วมันเป็นอันเดียวกัน
อันเดียวกันเพราะว่ามันเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูมิโลกเหมือนกัน ถ้าเป็นอันเดียวกันอย่างนั้นมันถึง
เป็นประโยชน์ เห็นไหม

นี่พูดถึงว่า ถ้ามีความรู้เฉพาะตนๆ

นี่ ตรงนี้สำคัญ ที่ปฏิบัติกันเขาปฏิบัติกันตรงนี้ ปฏิบัติเพื่อจะให้ความรู้อันนี้
มันพัฒนาขึ้น การพัฒนาขึ้น นี่ปฏิบัติบูชา ปฏิบัติเพื่อรู้ๆ ปฏิบัติเพื่อหัวใจมันดีขึ้น
พัฒนาขึ้น

พอมันพัฒนาขึ้น พอมันพัฒนาขึ้นมาอย่างนี้มันถึงไปสงสัย บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่
๓ คู่ที่ ๔ เนาะ เพราะมันมีแวว มีแววว่ามันพัฒนาขึ้น มันจะได้ มันจะได้คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ แล้วถ้า
ได้แล้ว อืม! มันจะอยู่อย่างไรเนาะ อันนั้นเรื่องหนึ่ง แต่เขาเขียนมาเขาก็ถามมาเพื่อเป็นคติ
ธรรม เป็นแนวทาง ไม่ได้ถามด้วยความลบลู่

ก็ไม่มีใครลบลู่ แต่เวลาหลงตา หลวงปู่มันเวลาท่านเทศน์ อันไหนที่เป็น
ความสำคัญท่านจะข้ามไปๆ ท่านบอกพูดไม่ได้ กิเลสมันจำ จำแล้วมันสร้างภาพ พอสร้าง
ภาพ คนที่ปฏิบัติมันนั้นเป็นโทษเลย

สิ่งที่บอกไว้เพื่อเป็นประโยชน์ เพื่อเป็นคุณนั้นแหละ แต่กิเลสมันพลิกแพลงเอามาทำ
ร้ายเราไง เหมือนเรา พ่อแม่รักลูกมาก ให้มรดกให้เงินให้ทองทั้งนั้นนะ ลูกเสียหมดเลย ด้วย
ความรักเกินไปไง โรครักลูก โรครวย โรคมียามีทองทำลายลูกเรา ทำลายลูกเราจนลูกเราทำ
มาหากินไม่เป็นไง

เวลาจะให้เงินให้ทองลูกให้พอประมาณ แล้วให้แล้วให้มันรู้จักหาอยู่หากิน ให้แล้วให้
มันรู้จักคุณค่าของเงิน เงินนี้หามาได้ลำบากยากเย็นขนาดไหน ไม่ใช่ให้ด้วยความรักความ
ผูกพันแล้วเสียคนไปเลย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาบอกเศรษฐกิจธรรมๆ แสดงธรรมๆ ไปบอกมันหมดๆ มันก็เลยบอก
ว่ามันรู้มันเป็นไปหมดแล้วละ เลยทำอะไรไม่เป็นเลย

แต่เวลาพูดถึงเทศนาว่าการให้มันทำงาน ให้มันรู้จักขยันหมั่นเพียร แล้วเวลาถึง
ความจำเป็น เป็นแนวทาง ไม่พูดให้ฟัง แล้วให้มันทำเอง พอทำเองมันได้ผลประโยชน์ขึ้นมา
อ้อ! กลับมารายงานเลย นี่ทำเสร็จแล้ว เออ! ใช่ นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านถึงบอกท่านข้าม
ไปๆ สิ่งที่เป็นประโยชน์

นี่เหมือนกัน ชั้นนั้นชั้นนี้

รู้แล้วเจ็บ รู้แล้วนิ่ง รู้ความจริง ความจริงสุดยอด ความจริงพ้นจากความ ลึงเลสงสัยจากใจของเรา

เพราะใจของเรามีตบอด ลูบๆ คลำๆ ถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ รู้จริงเห็นจริง
แจ่มแจ้งในหัวใจ อกุปปธรรมที่ไม่เคลื่อนที่ แล้วมันจะไปไหนล่ะ มันจะไปไหนล่ะ ก็มันรู้จริง
มันจะไปไหน นี่ความจริงมันเป็นแบบนี้ไง รู้ความจริงแล้วจบ จบแล้วเนาะ

ถาม : เรื่อง “ตกหลุมอากาศ”

กราบนมัสการพ่อแม่ครูอาจารย์ที่เคารพ ผมเคยมากราบถามปัญหาธรรมที่วัดก็ตาม
ส่งมาก็ตาม คำของหลวงพ่อดีเสมอครับ (ว่างานในสมาธิท่อนหลังและอื่นๆ) ทำให้ผมหา
อุบายต่อความฟุ้งซ่าน จนฟังไปบางที่หลวงพ่อใช้คำอบรมดุเดือด แต่ใจมันยังสบาย

แต่ถ้าไม่มีการตั้งๆ ของสายป่านว่าว คือสติกับภาวนา รับรองผลให้ตัวเองได้ร้อย
เปอร์เซ็นต์ว่าฟุ้งซ่านตั้งแต่เริ่มฟังแน่ๆ จิตเอาให้มันอยู่กับคำบริกรรมชัดๆ ด้วยผมจะพูดก็
ช่าง สวดอะไรก็ช่าง อารมณ์จะกดใจไว้ว่าท่องๆ เครียดตั้งไป ก็ผ่อนคลายกับการสวดบทนะโม
ซ้ำๆ ให้ตัวรู้มันเด่นๆ พออารมณ์ดีเฮฮาก็หวดมันให้ไวๆ

บางที่สังัดนักก็จับอานาปานสติดูใจให้คิดว่า ความแปลกใหม่จากการสัมผัสกับ
อาการมีปิติก็ไม่แตกต่างจากอาหารใหม่ที่เรายังไม่เคยได้กินหรือได้เห็นมาในแต่ก่อน พอเกิด
โยกคลอนก็คำบริกรรมมี แต่จริงๆ เพิ่งมารู้ตอนนี่เองว่าไฮ้โยกๆ คลอนๆ ใจเราเท่านั้นที่มัน
รู้สึกว่ายอก (พอดีถือสิ่งของอยู่ นิ่งรอ และภาวนากับมีลมหายใจคู่กัน เผลอลืมคำบริกรรม)

มานึกย้อนในสภาวะอารมณ์ว่า เราโยกหรือ ของในมือก็ไม่สั่นกระเพื่อม แสดงว่าสติ
กับคำบริกรรมของผมห่างเกินไป ผมเลยจับหลักไม่ได้ แต่อารมณ์ใจเบิกบานปกติแบบนี้

ขอกราบเรียนถามพระอาจารย์ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นมันจริงๆ แล้วมีหลายครั้งหลายคราว
แต่มีอย่างหนึ่งที่เปลี่ยนไปคือจะนั่งสมาธิเพื่อเอาสมาธิ มันก็มีความอยากเข้ามาแล้ว จะพุทโธ
ไง ก็แต่ตั้งแต่ด้านๆ กับวันนี้ที่ไม่สนผลลัพธ์จากใจ สักแต่ว่า แต่ทำด้วยอาการอยากทำที่ไม่
คาดไม่หมาย

อยากให้ท่านอาจารย์โปรดเมตตาชี้ว่าตัวนี้มันมีที่กระผมหลงคิดหรือเข้าใจผิด

๒. เวลาชีวิตประจำวันปกติผมจับค้ำบริการรถบรรทุกกับลมหายใจ ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง งานยังทำ กิริยายังมี เดินสะดุดนั่นนี่กลับไม่ตกใจ แต่กลับคุมการระวังเสียหลักได้ดีด้วยซ้ำ

แต่มีอีกทีคือก่อนนอนจะนอนแล้วภาวนา ปกติหลับตาครับ แต่วันนั้นไม่ภาวนาคำบริการ เออแต่อาณาปานสติล้วนๆ ไฟก็ปิด แต่ลืมตาขึ้นแบบหรีๆ แล้วจู้จู้ สว่างโล่งสบาย ไฟคอมเพรสเซอร์ของแอร์ติดแค่ดวงนิดเดียวในห้องมืด แต่กระทบถึงกับสะดุ้งตกใจ อารมณ์เบากับการเห็น

สะดุ้งนี้กระทบควรจะทำหรือกระชับเข้ามาด้วยการตรองในสิ่งที่เกิด หมายถึงย้อนตรองคิดไปเลยว่า ทำไมเราถึงสะดุด ถึงสะดุ้ง การตื่น สติไม่มีหรือ แบบนี้จุดไหนถูกครับ

แต่อย่างหนึ่งถูกในความรู้สึกผม คือมันเกิดขึ้นมาในเวลาเสี้ยววินาที ใช้สัญญาไปเทียบไม่ได้เลย เพราะมันไม่เหมือนเดิมจริงๆ แตกต่างจนเหมือนกับได้กิน เห็นอาหารจานใหม่ เพราะใจมันรับรู้ว่าเป็นนี้ยังไม่เคยเจอ มันไวสุดๆ

ถ้าจะให้เปรียบเทียบ กระทบขอเทียบว่ามันเหมือนผัดกะเพรา ที่จานหนึ่งกะเพราหมู อีกจานหนึ่งกะเพราไก่ พอเทียบว่าการรับรู้ยังมี แต่ก็เหมือนแค่อกกะเพรา คือกว่าจะจุก คิดเห็นว่ามันสนนะ ใจก็รื้อหาจนแทบจะทั่วโลกไปแล้ว เพิ่งมาได้สติ

ขอกราบท่านอาจารย์ช่วยอธิบายสภาวะแบบนี้ สิ่งที่กระทบควรเพิ่มครับ หรือแนวทางใช้สติค่าบริการตรงไหนอ่อนไป หรือคิดเข้าข้างตัวเองครับ

ปล. กราบขอพระอาจารย์ว่า จะทำมาถูกก็ดี ผิดก็ตาม แต่ได้ฟังการเทศน์ของพระอาจารย์แล้วบางครั้งที่พระอาจารย์ขบขันในระหว่างเทศน์ กระทบปลาบปล้ำยินดีมากกว่า พระอาจารย์ใจดี ไม่ดูนะ เพื่อเป็นกำลังใจให้ผมมีความเปรมปรีดี

ข้อความนี้ขอไม่แรงนะครับ ถ้ามีสิ่งใดไม่ถูกต้องสมควร ขอให้ท่านอาจารย์ยกโทษให้ด้วย

ตอบ : ใ้เขียนมาเสียยาวเชียว แต่เขาก็คงกล้าๆ กลัวๆ

คำว่า “ตกหลุมอากาศ” เวลาเขาภาวนาของเขามา เวลาเขาภาวนาของเขามา เขาบอกว่า เวลาฟังเทศน์ท่านอาจารย์ดูเดือดมาก ดูเดือดมาก

แต่ดูเด็ดแล้วมันก็เป็นความดีของเขา ความดีของเขาคือว่าถ้าฟังแล้วมันไม่ฟังชาน ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป ไร แล้วเวลาพิจารณาไปๆ เวลาภาวนาไป เวลาคนภาวนาไปนะ เวลาเราเอาจริงเอาจังกับชีวิตของเรา ถ้าเอาจริงเอาจังกับชีวิตของเรา

คำถามข้อที่ ๑. ถามว่า เวลาภาวนาไปแล้วตัวมันโยกๆ คลอนๆ ตัวมันโยกๆ คลอนๆ เราก็มั่นโยกจริงหรือไม่โยกจริง

คนที่พยายามจะทดสอบความเป็นจริง เวลานั่งขึ้นมา มันเอียงไปนู่น มันเอียงไปนี่ ความรู้สึกส่วนใหญ่มันเป็นความรู้สึกไถ เวลานั่งที่เวลามันเอียงไปข้างหน้าหรือมันโยกมันคลอน มันมีอยู่บ้าง มันมีอยู่บ้าง แต่หัวใจที่มันส่งเสริมมามันจะโยกคลอนแรงไปกว่านั้นไถ

เวลาโยกคลอนมันเป็นความรู้สึก ความรู้สึกที่โยกๆ คลอนๆ ถ้าเราตั้งสติไว้มันก็จะหยุดถึงถ้าเป็นความจริงนะ

แต่ไอ้คนที่ทำๆ มันไม่เชื่อ เพราะอะไร เพราะความรู้สึกนี้มันวูบวาบ ความรู้สึกนั้นแบบว่ามันชัดเจนนะ พอมันชัดเจนขึ้นมา “นี่คือการภาวนา ภาวนาแล้วมันเป็นอย่างนี้ๆ”

โอโฮ! มันต้องแก้ไขไถ แก้ไขเพราะมันเป็นเด็ก เวลาเด็กมันภาวนาไปมันรู้สิ่งใดไป มันก็ว่าสิ่งนั้นเป็นความสำคัญๆ แต่คนที่ผู้ใหญ่เขาภาวนาแล้ว ไอนั้นมันเป็นพื้นฐาน มันเป็นเบสิกตื้นๆ

แต่คนทำใหม่ๆ นะ โอโฮ! มันเรื่องใหญ่ๆนะ มันเรื่องใหญ่ มันเรื่องมหัศจรรย์ มันเรื่อง โอโฮ! โลกมันจะเคลื่อนที่ จักรวาลมันก็จะหมุน หลุมดำมันกำลังจะดูดดาวทั้งหมดเลย มันคิดไปนู่นเลยนะ มันจริงจังมาก แต่คนภาวนาไปๆ โอโฮ! มันเพ็งหัดภาวนาไถ

มันโยกๆ คลอนๆ ที่มันโยกไปทางนู่น มันคลอนไปทางนี้ มันคลอนจริงหรือมันคลอนไม่จริงไถ แล้วมันคลอนจริงมันควรจะทำอย่างไถ

เรานั่งสมาธิ นั่งสมาธิเพื่อเอาแต่พุทโธๆ ไถ แล้วนั่งสมาธิเอาพุทโธ ว่าผลลัพท์ๆ เราก็กวางไว้ เรานั่งสมาธิเพื่อบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การนั่งสมาธิ เริ่มต้นจากการนั่งสมาธิมันต้องเอาชนะตนเองอยู่แล้ว เวลาเอาชนะตนเองนะ นั่งสมาธิก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ เวลาจะเป็นคนดีนี่เป็นได้ยาก แต่ถ้าเป็นสามะเลเทมาเป็นไถง่าย ถ้าจะไปเที่ยวไปดูหนังฟังเพลง โอโฮ! สบายๆ

สบายๆ ของไอ้เบิร์ตมันไง เวลาภาวนาแล้วสบายๆ ภาวนาแล้วสบาย

แต่ถ้าเอาจริงเอาจริงขึ้นมาเราต้องมีสติสัมปชัญญะ จะนั่งก็นั่งเพื่อจะค้นคว้าหาใจของตน คือนั่งเพื่อความสงบ นั่งเพื่อสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีนะ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนน้ำฝนใสสะอาด จิตสนิท เย็นดี แต่ถ้าเป็นทางโลก มันจะเป็นกระแซะ เป็นเหล่า เป็นไวน์ ไอ้โฮ! ธรรมชาติมันดีๆ นี่ก็เหมือนกัน อารมณ์โลกๆ เป็นอย่างนั้นนะ เวลาจะมากินน้ำฝนไง มากินน้ำสะอาดให้คุณประโยชน์กับร่างกาย จิตสนิท

นี่ก็เหมือนกัน นั่งเพื่อเอาความสงบๆ ความสงบก็คือความสงบ ไม่ใช่ไปรู้เห็นอะไรทั้งสิ้น ความรู้นั้นไปเห็นนิมิต ความเห็นส่งออกๆ นั้นนะ เว้นไว้แต่จิตมันคึกจิตมันคะนอง จิตที่มีอำนาจวาสนามันต้องเห็น

ต้องเห็นก็พยายามตั้งสติบังคับไว้ อยู่กับพุทโธชัดๆ อยู่กับคำบริกรรมชัดๆ สิ่งนั้นจะหายไปเอง หายเพราะอะไร หายเพราะจิตไม่ออกไปรับรู้ จิตจะรับรู้ของตัวจิตเอง ตัวจิตเองมันคงขึ้นมา มันมีความสุข เพราะจิตมีความสงบไง

เรากินน้ำสะอาด เราทานอาหารที่ไม่มีพิษมีภัย ร่างกายอุดมสมบูรณ์

เรากินอาหารที่มีรสจัด กินอาหารที่มันมีสารพิษ กินเข้าไปแล้วนะมันมีแต่โรคภัยไข้เจ็บ นี่อารมณ์โลก อารมณ์ที่เราทุกข์เรายากกันอยู่นี้ อารมณ์ของกิเลสตัณหาความทะยานอยากไง

แต่เราพุทโธๆ พุทโธชัดๆ พุทธานุสติ ให้เอาพุทธานุสติกรองอารมณ์ความรู้สึกของตน เวลามันใสมันสะอาดขึ้นมามันสงบขึ้นมา ไอ้โยกๆ คลอนๆ มันก็เป็นอาการ อาการที่มันพัฒนาขึ้นไปแล้วมันก็จะสำรอก จะคาย จะชะล้าง

การทำสมาธิก็ต้องลงทุนลงแรง จะซักผ้าล้างผ้า เดี่ยวนี้เขาใช้เครื่องเอนาะ กดปุ่ม ตู้อซักเสร็จเข้าตู้อบ ตู้อบเสร็จแล้วพับเก็บเรียบร้อย แต่เมื่อก่อนเขาต้องทุบนะ ต้องตีต้องซัก ไอ้โฮ!

นี่ก็เหมือนกัน นั่งสมาธิพุทโธๆ ฟอกจิต

มันจะมีอาการร่อยแปดพันเก้า จะมีอาการสิ่งใดก็แล้วแต่ พุทโธของเราไว้ พุทโธของเราไว้ชัดๆ พุทโธของเราไว้แน่ อาการสิ่งต่างๆ ที่มันเป็นขึ้นไปมันจะเบาลงๆ เบาลงจนเราเข้าใจว่า เออ! แต่ก่อนเราตื่นไปเอง อะไรวัดมา ลมพัดก็ว่าเย็น กลิ่นอะไรมาก็ว่าหอม ในปัจจุบันนี้มันก็กลิ่นปกติ กลิ่นความบริสุทธิ์ ลมพัดก็คือความเคลื่อนไหวของอากาศ มันก็ไม่มีอะไรแปลกประหลาดมหัศจรรย์

เรานั่งเพื่อหัวใจของเรานะ พอมันโตขึ้นมามันจะคิดอย่างไร อะไรที่ผ่านมา ผ่านมาก็ผ่านไป รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เป็นบ่วงของมารคือความสงสัยรัดคอ เป็นพวงดอกไม้คือมันยกมันโยน “เป็นเทวดาแล้วแหละ นั่งภาวนานี้เทวดามาอนุโมทนา” มันโยนโยน รูป รส กลิ่น เสียงมันยกมันโยนทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเรานั่งของเราเฉยๆ เรานั่งของเรา เราจะดีเราจะเลวก็เพื่อเรา เราทำเพื่อประโยชน์ของเรา มันจะเป็นอย่างไรเราก็รักษาหัวใจของเราแล้ว อาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะเบาลงๆ เบาลงเพราะอะไร เบาลงเพราะกิเลสมันหลอกหัวใจเราไม่ได้ เบาลงเพราะเราไม่ตื่นเต้นตกใจไปกับอาการที่เกิดขึ้น

สิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้วเราขาดสติ เราไม่มีปัญญารอบคอบ เราก็ตื่นเต้นตกใจ ดีใจเสียใจกับสิ่งที่รู้ที่เห็น สิ่งที่เราเห็น บ่วงของมาร พวงดอกไม้แห่งมาร หลอกหลวงทั้งนั้น มันหลอกหลวงหัวใจ สิ่งที่เกิดขึ้นจากใจ สิ่งที่เราพยายามค้นหาความจริง แล้วมันเกิดขึ้นกับใจ แล้วก็มาหลอกหัวใจของเรา

หลวงตาท่านสอนประจำ ท่านใช้คำว่า “เราเขียนภาพขึ้นมาเอง แล้วเราก็กลัวภาพที่เราเขียนขึ้นมาเอง”

จิตใจมันคิดกันขึ้นมาเอง แล้วเราก็ไปตกใจกับสิ่งที่จิตมันคิดขึ้นมาเอง พอจิตมันคิดขึ้นมาเอง เราก็ตกใจไปกับมันนี่ไง บ่วงของมาร พวงดอกไม้แห่งมาร รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมารหลอกหลวงหัวใจของเรา

แล้วหัวใจของเรา เราทำเพื่อความสะอาด ทำเพื่อความสงบ เราไม่ต้องตื่นเต้นตกใจไปกับมัน เราเข้มแข็งขึ้นมา มีสติปัญญาขึ้นมา วางสิ่งนี้ทั้งหมด มันจะกลับมาสู่ความสงบ

สู่ความสงบคือสู่ความเป็นจริงของเรา สู่ความเป็นจริงของเราคือธาตุรู้ ธาตุรู้ก็คือสมบัติของเรา นี่การประพฤติปฏิบัติค้นคว้าหาสิ่งนี้ ค้นคว้าหาสิ่งที่เป็นจริง แต่มันหาได้ยาก มันลุ่มหลงกับสิ่งที่มันเป็นความจอมปลอม ลุ่มหลงกับรูป รส กลิ่น เสียงที่มันหลอกมันลวง ใจเขียนขึ้นมาเอง ใจเห็นเอง ใจก็ตื่นเต้นตกใจไปกับมันเอง

เรื่องโยกๆ คลอนๆ เรื่องการรู้การเห็น พุทฺโธชัดๆ ไว้ นี่ข้อที่ ๑.

ข้อที่ ๒. พอข้อที่ ๒. เขาบอกว่า เวลาเขานั่งภาวนาไปมันเกิดอาการวาบ แม้แต่ไฟคอมเพรสเซอร์จุดเล็กๆ อู้ฮู! มันสว่างวาบเลย

นี่จะคิดเป็นวิทยาศาสตร์ไป ใ้อ่ว่าที่วาบมันวาบมาจากไหนไป

ใ้อจิตที่เวลามันลง หลวงตาทำนอยู่ในป่า เวลาเสียง อยู่ใต้ต้นกระบอก เวลามันตกใส่ บัง! บัง! โอโฮ! จิตเหมือนฟ้าแลบเลย แบล็บๆๆ เลยละ นั่งอยู่ที่ร้านแล้วอยู่ใต้ต้นกระบอก ต้นกระบอกมันร่วงใส่หลังคา บัง! บัง! โอโฮ! จิตนี้มันพับ! พับ! เหมือนฟ้าแลบเลย

นี่ไง เขาก็เป็น สิ่งที่เป็นๆ เวลาจิตมันเป็นมันเป็นอย่างนั้นนะ เวลาจิตที่บอกว่า มันเกิดเหมือนไฟนิดเดียว มันแสงสว่างวาบขึ้นมาเลยนะ มันก็เลยตกใจว่าในห้องของเรามันมีไฟอยู่ดวงเดียว ไฟคอมเพรสเซอร์ที่ติดแอร์อยู่ แล้วแสงมันมาจากไหนล่ะ

แสงมันก็มาจากจิตนั่นแหละ จิตที่มันรู้มันเห็น บางคนบอกว่า พอจิตมันเป็นสมาธิ แล้วมันจะเกิดความสุขไสว

ความสุขไสวมันเป็น ๒ อย่าง สว่างไสวคือความปลอดโปร่ง สว่างไสวคือความเข้าใจทั้งหมด ความสว่างคือแสงแห่งปัญญา แล้วถ้าสว่างไสวแบบแสงไฟ

แสงไฟนั้นถ้าคนที่จิตเป็นหลักนะ เกิดความสุขอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหา มันจะมีปัญหาแต่ใ้อพวกตื่นเต้นนะ โอโฮ! เห็นแล้วตื่นเต้น ใ้อพวกนี้มีปัญหามาก

แต่ถ้ามันไม่มีปัญหา เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนรู้คนเห็นทั้งนั้น ถ้าเราไปรู้ไปเห็น มันเกิดจากอะไร ก็เกิดจากจิต มันเกิดจากจิต

ใ้อที่ว่าพอมันสว่างวาบแล้วมันเกิดความมหัศจรรย์ ทีนี้เขาก็เขียนมาถามว่าอันนี้มันคืออะไร

แล้วต้องพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ แล้วก็ต้องของบประมาณก่อน ตั้งห้องแล็บ แล้วก็ตั้งกล้อง แล้วก็เอามันนิ่งแล้วก็จับเลยว่ามันจะเกิดตอนไหน แล้วมันจะวาบอย่างไร กล้องก็ส่องไม่เห็นเสียอีก เพราะมันเป็นเรื่องจิต มันไม่ใช่เรื่องร่างกาย มันก็มองไม่เห็นหรอก นี่พูดถึงทางวิทยาศาสตร์

เพราะว่าส่วนใหญ่แล้วเราเป็นปัญญาชนไง เราจะไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เราต้องเชื่อสิ่งที่มีเหตุมีผล เราก็ต้องว่ามันต้องเป็นอย่างนั้น ๆ

แต่ความจริงจิตนี้มหัศจรรย์นัก จิตนี้มันเป็นของมัน เห็นไหม ใสสว่างอย่างนี้มันสว่างขึ้นมา มันเป็นผลของการปฏิบัติ ถ้าจิตมันเป็นอย่างนั้นแล้วมันเป็นหนเดียวแหละ ถ้ามันจะเป็นอีกข้างหน้า มันเป็นอีกเพราะมันเป็นจิตนิสัย มันจะมาอีก มาแล้วเราก็เข้าใจ เราก็วางไว้ ถ้ามันจะไม่มาอีก มันก็เป็นแค่หนเดียวเท่านั้นแหละ ถ้าเป็นหนเดียวมันก็เป็นเพื่อทดสอบ

ที่ว่า ทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว

มันกลับเข้ามาตรงนี้ คนทำดีแล้วได้ดี ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระทั่วไป ประชาชนทั่วไปบอกว่า เพราะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาถึงเคารพศรัทธาอย่างนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ไม่ใช่ เป็นเพราะเราทำมา เราทำความดีมา เราเป็นพระโพธิสัตว์มา เราได้เสียสละมามหาศาล เราได้ทุ่มเทเสียสละชีวิตมานับไม่ถ้วน ฉะนั้น เวลามাত্রารู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเกิดจากผลที่เราทำมาต่างหากนี่ไง สิ่งที่ทำมา

นี่ก็เหมือนกัน พอเรามาปฏิบัติใช่ไหม จิตใจของคนที่ทำคุณงามความดีมา จิตใจคนที่สร้างอำนาจวาสนามา เวลาจิตมันสงบแล้วมันก็จะไปรู้เห็นสิ่งที่มันได้สร้างสมมา

ไอ้ของเรานี่ชี้ครอก ไม่เคยทำอะไรเลย เสร็จแล้วจะให้เหมือนเขา ไม่มีหรอก

เราไม่ได้ทำอะไรเลยนะ เวลาจิตสงบก็สงบเฉย ๆ ถ้ามีอำนาจวาสนาทำให้สงบได้นะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาทำให้สงบไม่ได้ ทุกข์ด้วย

ถ้ามีอำนาจวาสนาทำให้สงบได้มันก็สงบลงไปด้วยอำนาจวาสนาของตน ด้วยอำนาจวาสนาบารมีของตนสร้างมาอย่างนี้มันก็ต้องเป็นแบบนี้ สร้างมาอย่างนี้แล้วมีแบบนี้ ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ได้ด้วย ถ้าทำได้มันก็ได้สงบไปธรรมดา ถ้าธรรมดาแล้ว ใจแสงสว่างอย่างที่ว่ามันก็ไม่มี

ใจแสงสว่างที่ว่ามันมาเพราะว่าสิ่งที่มันกระทบ จิตมันไปกระทบ มันก็รู้ มันก็วางขึ้น พอวางขึ้นมาแล้วเขามหัตถจรณะ พอมหัตถจรณะ เขาก็สงบเสียใหญ่เลยละ โอ้โฮ! พอมันมีความรู้อย่างนี้ขึ้น มันสะดุ้ง มันสะดุ้งขึ้นมาแล้วมันตื่นขึ้นมา ตื่นมาไม่ลืมสิ่งนี้เลย แล้วเขาก็บอกว่ามันคืออย่างหนึ่งเท่านั้นนะ “แต่อย่างหนึ่งที่รู้ ความรู้สึกของผมคือมันเกิดขึ้นมาในเสี้ยววินาที ใช้สัญญาไปเทียบไม่ได้เลย”

ใช้สัญญาคือความคาดหมายเทียบไม่ได้เลย แล้วมันก็ไม่เหมือนเดิมจริงๆ พอมันเห็นอย่างนี้แล้วมันเปลี่ยนไปเลย เห็นใหม่ เขาก็บอกว่าต่อไปนี้มันเหมือนกับความรู้สึกเดิมก็เป็นกะเพราหมู ความรู้สึกใหม่ก็เป็นกะเพราไก่ เป็นกะเพราเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน

ปฏิบัติกับปฏิบัติใจ ใจปฏิบัติก็ศึกษามากก็กะเพราหมู ใจปฏิบัติไปแล้วกลายเป็นกะเพราไก่ ใจหมูกับไก่มันไม่เหมือนกัน แต่เป็นผัดกะเพราเหมือนกัน นี่ความเห็นของเขา นี่เวลาเขาเขียนมาถาม

ถ้าถามอย่างนี้มันก็แบบว่ามันเป็นประสบการณ์อันหนึ่งของจิตที่มันผ่านไปแล้ว แล้วสิ่งที่กลับมาที่กลับมา กลับมาเริ่มต้นปฏิบัติเหมือนเดิม เหมือนเดิม เห็นใหม่

เวลาหลวงตาท่านประพาศปฏิบัติจนใช้ปัญญาไปแล้วไปถามหลวงปู่มั่น ถามเสร็จแล้วหลวงปู่มั่นให้ทำอย่างไร

ท่านก็บอกว่า กลับมาทำความสงบของใจ กลับมาพุทธโธ แล้วใช้ปัญญาต่อสู้อย่างต่อเนื่องไป

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เกิดขึ้นๆ เกิดขึ้นมาจากอะไร เกิดขึ้นมาจากเรากำหนดพุทธโธ เกิดขึ้นมาจากเรากำหนดอานาปานสติ เราก็ก็นำกำหนดตรงนั้น ตรงนั้นถ้าจิตมันสงบขึ้นมา มันก็จะเข้ามาสู่จุดนี้ จุดนี้แล้วมันจะรู้มันจะเห็นอย่างไร ตอนเป็นปัจจุบันธรรมแล้วเราค่อยพิจารณาของเราไปไง

นี่เขาถามว่า สิ่งที่เขาถามมามันมีสิ่งใดที่ควรที่จะเพิ่ม ควรจะลด จะเป็นอย่างไรบ้าง แล้วก็กลัวว่าหลวงพ่อย่าแรงนะ

วันนี้ไม่แรง เห็นไหม วันนี้ไม่แรง พุดด้วยเหตุด้วยผลไง ถ้ามันถามมาด้วยเหตุด้วยผล ถ้ามันจะแรง มันก็จะแรงต่อเมื่อ มันมีเยอะมากที่เขาไม่ได้ปฏิบัติ เขาเข้ามาฟังในเว็บไซต์ แล้วก็มาจับประเด็นในเว็บไซต์แล้วก็กลับมาถามเรา ถามเป็นการต่อล้อต่อเถียง ถ้าจะบอกว่าถามมาเพื่ออวดดีนะ ถ้าอย่างนั้นเจอทั้งนั้นนะ เพราะอะไร

ถ้าปฏิบัติมาอย่างนี้ ใครปฏิบัติก็แล้วแต่ถ้ามันรู้มันเห็นสิ่งใดมันเป็นผลงานของตน มันเป็นความมหัศจรรย์นะ เพราะการปฏิบัติมันลงทุนลงแรงมาก แล้วกว่าจะได้มาแต่ละชั้นแต่ละอัน อันนั้นจะรู้ได้ ถ้าถามมาด้วยการปฏิบัติ ถามมาเพราะความไม่เข้าใจ ถามมาเพราะว่าเราอยากรู้อยากเห็น นั่นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ถามมาบางทีมันมีอยู่หลายๆ เจ้า เขียนมาจนบอกว่าอย่าเขียน ก็ยังจะเขียนอย่างนั้นนะเซ็ดเลยละ เพราะมันไม่เป็นประโยชน์กับใคร คำที่เราพูดอยู่นี้มันอยู่ในเว็บไซต์ แล้วก็เอาคำพูดของเรามาถามเรา มันก็เหมือนเอาอ้วกของเรากลับมาให้เรากินไง เรากินอาหารเข้าไปแล้วเราก็อ้วกออกไป แล้วเขาก็เก็บๆ มา มาบ้อนหลวงพ่อย่าใหม่ อย่างนี้เจอ ถ้าเจออย่างนั้นก็จบ

ฉะนั้น เขาบอกว่า หลวงพ่อย่าแรงนะ หลวงพ่อเอาแค่พอดีๆ ถ้าพอดีๆ ฟังแล้วดีมากมาย ชอบ แต่ถ้าหลวงพ่อย่าแรงเกินไป

ไอ้ที่ว่าแรงหรือเบา เราดูที่เจตนาของคนถาม ถ้าเจตนาเขาถามด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เจตนาคนอยากรู้ เราก็ขยันตอบนะ โดยพระทั่วไปเขาไม่ตอบหรอก เขาจะตอบเขาต้องใส่ซองเยอะๆ ถ้าซองไม่หนาๆ ภูพุดไม่เป็นนะมีมึง ถ้าซองหนาๆ โอ้โฮ! น้ำไหลไฟดับเชียวนะ นั่นเขาไม่ตอบกันหรอก

แต่เวลาเราพูด เราอยู่กับหลวงตา หลวงตาทำนบออกเลย ไปไหนก็ไปเอาใจของคน

ใจคนมันสงสัย ใจคนมันอยากรู้ ใจคนมันอึดอัด มันต้องตอบ ศาสนาตอบอย่างนี้ ศาสนาสอนเรื่องหัวใจของคน ศาสนานี้มันเข้าไปแก้ความสงสัย ศาสนานี้มันพุ่งเข้าไปใจดำของคน นี่แหละคือตัวศาสนาแท้

ศาสนาไม่ใช่พิธีกรรม ศาสนาไม่ใช่ให้ใครอ่อนทอน ศาสนาเกิดจากผลของ
การปฏิบัติ ศาสนาเกิดจากจิตที่มันทุกข์ แล้วมันพ้นจากทุกข์ นั่นคือตัวศาสนา เอวัง